BENELUX - GERECHTSHOF
REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. 519.38.61

GRIFFIE

COUR DE JUSTICE BENELUX
39, RUE DE LA RÉGENCE
1000 BRUXELLES
TÉL. 519.38.61

GREFFE

CD/SM

Vertaling van stuk

B 90/3/6

Conclusie van de heer Camille Wampach, advocaat-generaal in de zaak B 90/3 - beroep van mevrouw Adriana Thier, vertaler-directeur, ambtenaar bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, dat voor het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", op 28 februari 1990 is ingesteld tegen een besluit van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling d.d. 28 november 1988 tot wijziging van het reglement van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken van de Benelux Economische Unie inzake de terugbetaling van de reis- en verblijfkosten d.d. 28 mei 1982

Ten aanzien van de procedure

Bij verzoekschrift van 8 februari 1989 heeft mevr. Thier, vertaler-directeur, ambtenaar bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, bij de Secretaris-Generaal intern beroep ingesteld tegen het besluit van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling d.d. 28 november 1988 tot wijziging van het reglement van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken van de Benelux Economische Unie d.d. 28 mei 1982.

De Raadgevende Commissie waarbij het interne beroep van mevr. Thier aanhangig was gemaakt, heeft op 3 oktober 1989 het advies uitgebracht, waarin is voorzien in artikel 8, lid 1, van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's-Gravenhage op 29 april 1969.

De Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken heeft bij beschikking van 16 oktober 1989 het reglement inzake de terugbetaling van de reis- en verblijfkosten van de Ministeriële Werkgroep d.d. 28 mei 1982, M/adm (82) 6, vervangen door een nieuw aan die

beschikking gehecht reglement dat op 1 januari 1989 in werking trad. Bij nota van 20.11.1989, SG/COM (89) 127, heeft de Secretaris-Generaal verzoekster onder meer ervan in kennis gesteld, dat ingevolge de inwerkingtreding met terugwerkende kracht van evengenoemd reglement haar het verschil dat voortvloeide uit de verhoging van het bedrag van de forfaitaire dagvergoeding voor de vergaderingen waaraan zij eventueel zou hebben deelgenomen, zou worden vergoed.

Bij verzoekschrift van 28 februari 1990 heeft mevr. Thier voor het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", beroep ingesteld tegen het besluit van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling d.d. 28 november 1988 tot wijziging van het reglement inzake de terugbetaling van de reis- en verblijfkosten van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken d.d. 28 mei 1982 ; zij vordert de vernietiging van de beslissing van het gezag, waarbij haar interne beroep d.d. 8 februari 1989 impliciet werd afgewezen ; voorts verzoekt zij de Kamer van het Hof hetzij de forfaitaire dagvergoeding zelf vast te stellen conform artikel 28 van het Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie dan wel verweerster te veroordelen tot vaststelling van de forfaitaire dagvergoeding als bedoeld onder punt 2, a) in voornoemd reglement overeenkomstig de daarin bepaalde aanpassingsprocedure, meer bepaald de vaststelling met ingang van 1 april 1988 van de forfaitaire dagvergoeding op 2.560 frank, zijnde het voor verplaatsingen naar Nederland geldende bedrag op grond van het Belgische Ministerieel Besluit d.d. 24 maart 1988 ; ten slotte vorderde zij de veroordeling van verweerster tot uitbetaling aan haar van de sedert 1 april 1988 achterstallige dagvergoedingen voor haar verplaatsingen naar een partnerland i.v.m. een Benelux-vergadering, welke bedragen vanaf de data van de vergaderingen tot op de dag van uitbetaling, als compensatie voor de door verzoekster geleden schade, met de in België geldende wettelijke intresten dienden te worden vermeerderd.

Mijns inziens had mevr. Thier in casu, gelet op het ontbreken - gedurende een termijn van drie maanden na het advies van de Raadgevende Commissie -, van iedere met redenen omklede beslissing van het gezag, dat de aangevochten beslissing had genomen, in principe het recht dit uitblijven van een beslissing als een afwijzende beschikking te beschouwen, waardoor zij gerechtigd was binnen een termijn van twee maanden beroep voor de Kamer van het Hof in te stellen.

Toch ben ik van mening dat haar beroep niet ontvankelijk is, aangezien daaraan de grondslag is ontvallen nu het aangevochten besluit, op het ogenblik dat door de Kamer van het Hof uitspraak over het beroep dient te worden gedaan, met terugwerkende kracht is opgeheven op 1 januari 1989, m.a.w. vanaf het ogenblik dat het aangevochten besluit dat door de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling is genomen, wordt geacht van kracht te zijn geworden. Zoals ik net heb aangestipt, kan de beschikking d.d. 16 oktober 1989 van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken, hoewel deze na het advies van de Raadgevende Commissie is genomen, niet worden aangemerkt als een beslissing in de zin van artikel 9, lid 2, van het Protocol, m.a.w. als een beslissing die de procedure van het interne beroep afsluit en die desgevallend het instellen van het beroep voor de Kamer van het Hof rechtvaardigt. Uit de artikelen 7 t/m 9 van het Protocol volgt immers dat het interne beroep dat is bedoeld om een gezag dat een beslissing heeft genomen, ertoe te bewegen deze te herzien, de aanvang vormt van heel een procedure, waarbij onder meer is bepaald dat het gezag dat een beslissing heeft genomen of geacht wordt te hebben genomen na voorafgaand advies van de Raadgevende Commissie een met redenen omklede beslissing neemt. Nu de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling in casu de aangevallen beslissing heeft genomen, kwam het enkel aan dat gezag toe op het interne beroep te beslissen. In het kader van de procedure van het interne beroep was de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken niet gerechtigd in de plaats te treden van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling om op het interne beroep te beslissen.

Het interne beroep van mevr. Thier stond er daarentegen helemaal niet aan in de weg dat de Ministeriële Werkgroep als afgevaardigde van het Comité van Ministers overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie en

artikel 18 van het Reglement van orde van het Comité van Ministers de op grond van artikel 35, lid 3, van hetzelfde Verdrag normaliter aan het Comité van Ministers verleende verordenende bevoegdheden zou uitoefenen. Zij had derhalve het recht, zonder dat het interne beroep afbreuk aan de waarde en de regelmatigheid ervan kon doen, haar reglement van 28 mei 1982 inzake reis- en verblijfkosten, dat overigens de subdelegatie van bevoegdheden aan de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling bevatte, waarvan terecht de nietigheid werd ingeroepen, te vervangen door een ander reglement dat onder meer erop was gericht het aangevochten besluit van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling d.d. 28 november 1988 impliciet doch noodzakelijkerwijs op te heffen en te vervangen. Het lijdt geen twijfel dat dat laatste besluit volledig is opgeheven en vervangen. Immers, het reglement van de Ministeriële Werkgroep d.d. 16 oktober 1989 treedt met terugwerkende kracht in werking op 1 januari 1989, m.a.w. vanaf het ogenblik dat het betwiste reglement van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling wordt geacht van kracht te zijn geworden. Uit de nieuwe beschikking van de Ministeriële Werkgroep is daarenboven de subdelegatie gelicht, die bij beschikking van de Ministeriële Werkgroep d.d. 28 mei 1980 aan de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling was verleend en op grond waarvan deze Raad het aangevochten besluit van 28 november 1988 had genomen. Dat besluit dat thans is opgeheven, zou in ieder geval nietig zijn geweest, daar het wettelijke grondslag miste.

In dat geval is de Kamer van het Hof, die slechts bij wijze van uitzondering in de plaats van de wettelijke verordenende overheid mag treden, gebonden door het nieuwe reglement d.d. 16 oktober 1989 van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken, althans zolang tegen dat reglement geen nieuw beroep wordt ingesteld, en dient zij het besluit van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling als opgeheven te beschouwen. Aan het beroep van mevr. Thier tegen dat besluit is de grondslag komen te ontvallen en het beroep is derhalve niet ontvankelijk.

Conclusie

Het beroep van mevr. Thier is niet ontvankelijk.

Luxemburg, 14 januari 1991

(w.g.) Camille WAMPACH
Advocaat-Generaal